

K1Ki Teataja

Kiviõli I Keskooli häälekandja

Nr.4 2016/2017

Liikumispaus kui piiratud liikumisega paus

Novembrikuus oli kõik uus! Muutus tunniplaan, vahetunnid kestsid 5 minutit ja päeva keskel oli tunniajane vahe, kus õpilased võisid olla õues või viibida koolimajas. Pärast kuuajalist aktiivset liikumist tehti pausi kohta küsitlus, kas meeldis või ei meeldinud. Järgnevalt mõned mõtted ja tähelepanekud.

Õpetajatel polnud aega tunde ette valmistada ja õpilased pidid liialt kiirustama. Rääkisin novembrikuisest korrast ka õpetajaga, kes ütles ise viimasel minutil asju lauale pannes, et vahetunnid on liiga lühikesed ning ta ei jõua vahendeid nii kiiresti valmis seada. Olin temaga päri. Ka mina ja mu klassikaaslased pidime tunnistundi jooksma. Eriti hull oli veel enne ujumist, kui lihtsalt tuli „hullu panna“ ja turbokiirusel riideid vahetada.

Liikumispausi kord sarnanes natuke kinnise asutusega. Piiratakse ruumi ja sind jälgitakse. Koolis toimus täpselt sama olukord. Oli ette nähtud tunniajane paus, mille kestel võis liikuda ainult kooli territooriumi piirides ja välja minna ei tohtinud. Tähelepanek aga selline, et nangunii lasid kanged šopahoolikud territooriumilt jalga, leides selleks kavala viisi.

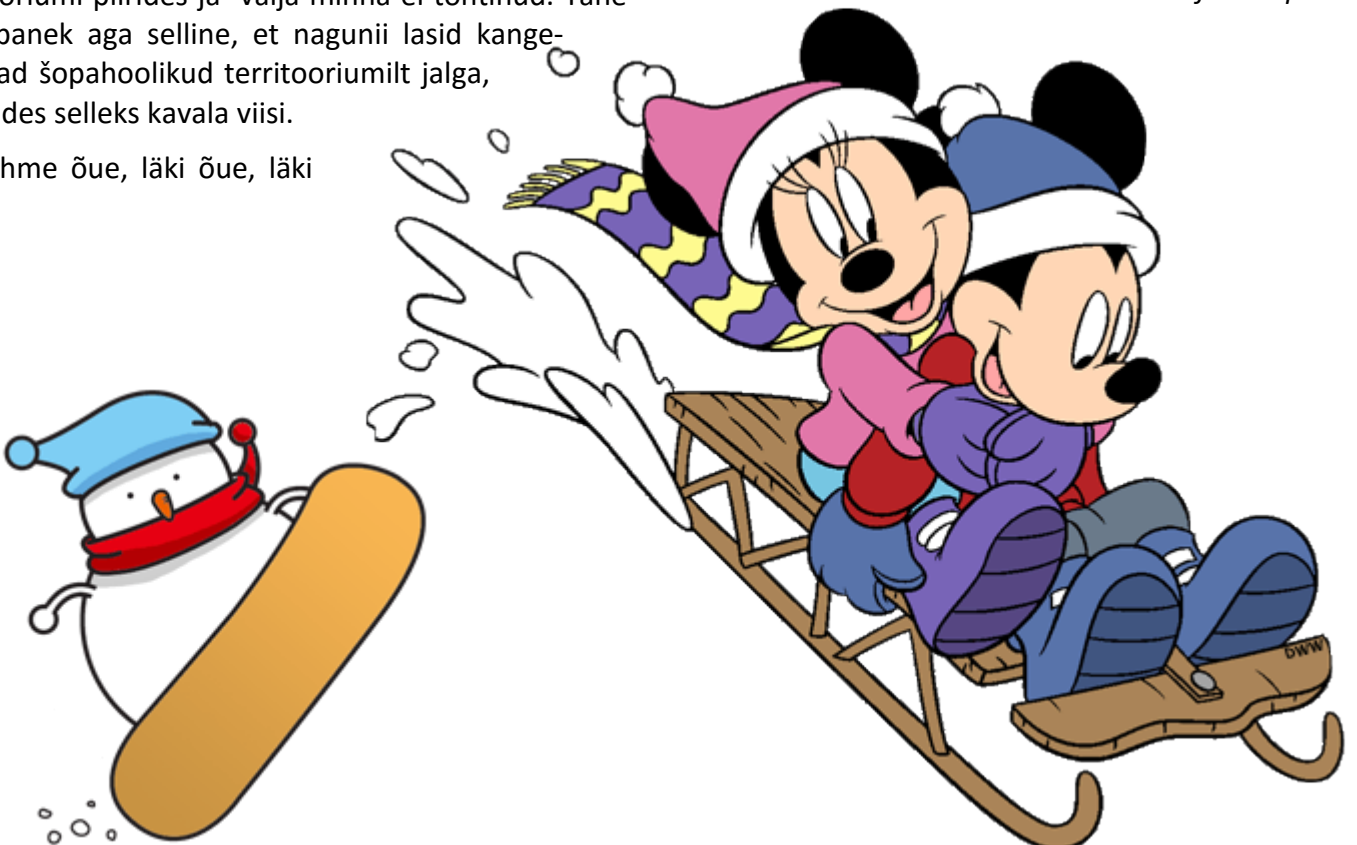
Lähme õue, läki õue, läki

siis juba kõik õue. Et tervis püsiks põues!!! Teie ka, head Õpetajad!

Minu jaoks polnud õues tegevust. Päevast päeva jalutades ühel trajektoorigil muutub tüütavaks, peadpöörivaks ja nüriks. Orienteerumine, teine marsruut või lihtsalt pargiring, tümps, tants oleks ehk mõnusam. Aga väiksemad olid sillad, õnnelikud ja tundsid heameelt sügis-talvest, ilmast, trotsides külma. Nemad oskasid seda pausi enda kasuks keerata.

Kahju, et viimastel novembrikuu päevadel enam õues kedagi ei näinud. Sai vist isu värskest õhust täis. Nüüd on kõigil mõtlemisainet, kuidas edasi minna. On hea, et olime katsejänesed ja uue korra ära proovisime. Värske õhk ja roheline väikelinn on hindamatu väärtusega. Kogume kevadeks uusi mõtteid ja teeme ikka endamoodi!

Christopher Kivipalu

KANNAME HELKURIT!

2015. a toimus Eestis 377 jalakäijaõnnetust, milles hukkus 24 ja sai vigastada 365 jalakäijat. Neist 16 inimest said hukka pimedal ajal ja vaid 3 inimest kandsid

Raskete tagajärgedega liiklusõnnetused sagenevad hilissügisel ja talvel. 90% jalakäijatega seotud õnnetustest toimub asulasisestel teedel. Möödunud aastate kokkuvõttes liiklusõnnetustes kannatadasaanud vanusegrupi rahvaarvu kohta on enim vanusegrupis 10-12 aastased. Vaid veidi väiksem on sama näitaja 7-9 ja 13-15 aastaste laste puhul. Seega lapsed on liikluses jalakäijana suurim riskirühm.

Kõigil jalakäijatel on kohustus teha end pimedal ajal liikluses nähtavaks. Samas on sügisel ja talvised päevad pimedad ja sompus, seega on helkuri kandmine päevasel ajal abiks ka näiteks lume- või lörtsisajus. Kui jalakäija kannab helkurit, annab see autojuhile võimaluse märgata teed ületada soovivat jalakäijat õigeaegselt ning vajadusel ka ära hoida võimaliku ohtliku situatsiooni. Talvised teed on libedad ning peatumisteedonnad hoopis pikemad kui suvel. Ainult koti külge kinnitatud helkur ei pruugi autotulede valgusvihus üldse välja paista ega aidata jalakäijat. Ei aita ka taskus või kodus sahtlis olev helkur. Jalakäijahelkur soovitatakse kinnitada 50-80 cm kõr-

gusele maapinnast. Ülekäigurajal on hea, kui jalakäijal on mõlemal poolel valgustpeegeldav element, sest autod lähenevad mõlemast suunast. Inimese elu ja tervise nimel- mida rohkem helkureid, seda parem!

06.12 koostöös Maaneteameti ja Noorsoopolitsei esindajatega teostati helkurite kontroll Kiviõli I keskkoolis.

Kurb tõdemus oli, et paljudel õpilastel siiski ei ole helkurit - kas on kodus või jäi teise jope külge.

Samas oli hea meel näha, et nii mõnelgi lapsel oli helkur koolikotil, riietel ja rippumas ka jope küljes.

Tulemused:
jagasime laiali 169 helkurit.

Kasuta helkurit, sest see võib päästa sinu elu!

Liina Heinjärv

Klaaskuuli sees ehk õdus pealelõuna Jarek Kasari ja Hannaliisa Uusmaga

Jarek Kasar muusikunimega Chalice ja Hannaliisa Uusma bändist HU? käisid meie koolis külas. Miks nad just koos tulid? Vastus on lihtne, kuna nad tunnevad üksteist juba väga pikka aega ja teevad üksteisega koostööd. Nimelt on Chalice kirjutanud mitu lugu Hannaliisale. Lisaks rääkisid muuskud päris pikalt ja laialt oma elust ning jutu vahepeal esitasid paar lugu.

Hannaliisa tundub olevat tubli ja töökas naine. Ta tegeleb nii mitme asjaga korraga. Kirjutab eelkõige muusikasotsoloogina teadusartikleid samas tegeleb teatriga Saaremaal või hoopiski annab kontserte ning lisaks tegutseb mitmes bändis. Ta rääkis, kui raske, kuid samas põnev on teadust teha. Ühe korraliku teadusele põhineva artikli kirjutamine võib võtta aega mitmeid kuid. Näiteks viimati kirjutas algul umbes 60 lehekülge teksti valmis, siis pidi välja kirjutama tähtsama ja kärpima kogu teksti A4 lehele.

Jarek seevastu rääkis pisut lõbusamadest teemadest. Siiani paneb naerma lugu tema isast. Ühel õhtul, kui Jareku isa oli pisut napsitanud, oli võimalus helistada raadiosse ja paluda soovilugu. Tema isa ütles telefoni: „Noo, sooviks oma poja lugu. Mis ta nimi nüüd oligi? Hmm, ei tule meelde. Ah, suva, pange Genkalt midagi.“ Jarek selle peale kommenteeris, et isale ei tulnud meelde Chalice nimi. Mee-nub veel üks lugu, kuidas Jarek oli kutsutud noortekeskusse ja oli korraldatud üritus nimega kuulsusega kohtumine. Kui Chalice hakkas uksest sisenema, jooksid väiksed lapsed tema eest mööda ja hüüdsid Jarekule: „Tule eest ära, kuulsus tuleb kohe!“.

Oli igati mõnus pärastlõuna, mil kaks „kuulsust“ lähedasemaks muutusid.

Merilin Innos

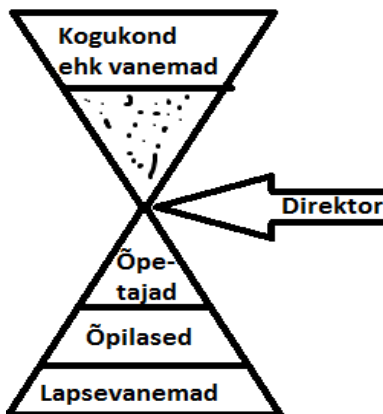
Õpetaja Karini Taani muljed

Karin Pohla, meie kooli entusiastlik bioloogia- ja geograafiaõpetaja, käis 23.-25. novembril rahvusvahelisel konverentsil Taanis. Sündmuse eesmärgiks oli jagada Taani vabakoolide näitel mõtteid ühtsusest ja koostegutsemisest. Ta külastas nelja erinevat kooli: *Ollerup Folk High School, The Independent Academy, Vesterskerninge Friskole, Ryslinge Efterskole*.

Esimest päeva alustati ringkäiguga Ollerup gümnaasiumis. Taolisi gümnaasiume on üle Taani mitmeid, igaüks eristub teatud valdkonna poolest: sport, kunst või muu taoline. Ollerupi fuajee seinal oli Taani kaart, kuhu inimesed said märkida, kust riigist nad tulnud on. Karinit üllatas, et just Ollerupi koolis oli käinud enne teda lausa 33 eestlast. Veel panid imestama teda Ollerupi, spordikallakuga kooli, tohutult suured ruumid.

Samal päeval külastas Karin *The Independent Academy*'d, mis on suunatud neile, kes tahavad õppida õpetajaks vabakoolides. Kui tulevastel õpetajatel on soov minna riigikooli õpetama, siis tuleb selle jaoks teha eraldi testid. Nad ei õpi nii nagu meie ülikoolides või Noored Kooli programmis, nende õppeviis on totaalselt teistsugune.

Vabakoolid, erinevalt riigikoolidest, kujundavad oma õppekava ise. Neil on oma liivakella juhtimissüsteem, nimelt: liivakella üleval on nende 170 perekonda ehk kogukond (kogukonnast valitakse esinduskogu), keskel on koolidirektor ning järgnevad õpetajad, õpilased ning uuesti vanemad, kuid nüüd mitte kogukonna osana, vaid lapse eest vastutajana. Direktor võtab kuulda kogukonna ettepanekuid ning annab edasi õpetajatele, nemad omakorda õpilastele ja lõpuks ongi vanemad rahul sellega, millises keskkonnas ja kuidas nende laps õpib. Sellise süsteemi järgi toimib näiteks *Vesterskerninge Friskole*, mida Karinil samuti külastada õnnestus. See kool on mõeldud õpilastele vanuses 6-16 aastat. Vabakoolide traditsioon on alguse saanud juba 1850ndatel. Umbes 18% põhikooli õpilastest käivad

vabakoolis ning 15 aasta jooksul on taoliste koolide arv kasvanud. Kõige olulisemaks põhjuseks on see, et alla 200 õpilasega riigikoolid suletakse, kuid vanemad ei soovi last kaugele viia ning seepärast loovad nad vabakooli. On märgatud, et vabakoolide õpilaste hinded on paremad ning nad on ülikooli sisse astudes edukamad kui riigikooli õpilased.

Õpetaja Karin külastas ka *Ryslinge Efterskole*'i. See kool on õpilastele vanuses 14-18 aastat. Taanis on pärast põhikooli võimalik võtta endale „vaba aasta“, kus ikkagi õpitakse, kuid põhiline on õppida koos elama ja olema. Nad teevad koos süüa, koristavad, käivad tundides ja elavad õpilaskodudes, nädalavahtuseti käivad kodus. Umbes 20% Taani teismelistest käivad *Efterskole*'s ja sealt saavad nad endale sõbrad kogu eluks.

Lisaks toimusid nende päevade jooksul erinevad töötoad ja koolitused, millest Karin samuti osa võttis ning enim kõlama jäänud mõtted on need:

- „Tänapäeval peamegi ette valmistuma ettearvamatusteks.“
- „PISA tulemused on pigem tagasiside riigile, haridussüsteemile kui õpilastele või õpetajatele.“
- „Kas me õpetame oskusi või kohanema?“

Steveli Säde

Sukeldudes tundmatusse

Mina olen Stella ja õpin Kiviõli I Keskkooli 9. klassis. Mul avanes võimalus veeta nädal aega vahetusõpilasena Tallinna 32. Keskkoolis. Kooli valides oli mul kaks tingimust: soovisin kooli, mis asuks Tallinnas – et saada osa suurlinnaelust – ja kus oleks palju õpilasi. Kõigepealt soovisin minna Tallinna Ühisgümnaasiumisse, kuid kui selgus, et see variant pole võimalik, siis järgmiseks valikuks osutuski Tallinna 32. Keskkool, kus on kolm korda rohkem õpilasi kui minu koolis. Arvan, et just nii pidigi minema – pidin just seda kooli tundma õppima ja just sealsete inimestega kohtuma.

Õpilasvahetuse programmis olen tahtnud juba ammu osaleda, kuid olen seda miskipärast kogu aeg edasi lükanud, oodates paremat ja rahulikumat aega. Lõpuks mõistsin, et pole olemas seda “õiget hetke” ning täitsin ankeedi ära. Tundsin, et just nüüd on aeg midagi uut kogeda ja oma argipäevadesse vaheldust tuua.

Kuu aega enne vahetusnädalat ei tundnud ma mingit hirmu, pigem olin positiivselt meelestatud ja hoidusin üle mõtlemast. Ootusärevus ja igasugustele tühistele asjadele mõtlemine tekkis alles paar päeva enne algust. Olin sisenemas ju täiesti teistsugusesse keskkonda: uus kool ja võõrad inimesed, kes olid lahkelt nõus mind enda juures majutama. Läksin sellele kõigele siiski rõõmsalt vastu.

Kuivõrd kauaoodatud vahetusnädal toimus vahetult enne jõuluvahetust, läksin uude keskkonda mõnusa jõulumeeleolus. Mulle oli määratud ka tugiisik, kes mind klassidesse juhataks ja kõigiti abistas. Klassikaaslased olid esiti pisut kinnised, kuid mida päev edasi, seda avatumaks nad muutusid. Nad on kõik väga-väga ägedad noored! Arvan, et nad vajasisid lihtsalt veidi aega, et uue inimesega harjuda. Õpetajad tundusid toredad ja abivalmid. Kuna õpilasi on palju, siis võrreldes minu kooliga ei jagu õpetajatel kõigi jaoks piisavalt tähelepanu. Samas, siis peabki õpilane rohkem pingutama ja oma õppimise eest ise vastutama.

Mind üllatas, et selles koolis on olemas lift. Muidugi ainult õpetajatele ja neile, kellel on liikumiskõrvaldused. Samuti on koolis üks loodushäältega koridor, mis pidavat aitama rahuneda ja lõõgastuda. See idee mulle täitsa meeldis. Panin ka tähele, et kõige rohkem lävitakse koolis oma klassikaaslastega. See on ka mõistetav, sest selles koolis on väga palju õpilasi ja kõiki ei saagi tunda. Iga päev võib kooli peal

uusi nägusid näha.

Selle nädala jooksul sain osa ka rahvatantsu trennist ja lastekoori proovist, kus õpetajaks oli üks väga entusiastlik ja sooja südamega naine.

Minu vahetusnädal sattus ühtlasi olema Tallinna 32. Keskkooli 45. sünnipäevale pühendatud juubelinädal. Seepärast oli nädal tavapärasest pidulikum ja erilisem. Mulle jääb meelde minu esimese koolipäeva hommik, kui esimese tunni alguses kuulutas direktori hääl kõlaritest, et kõik on palutud koridoridesse koolilaulu laulma. Olin rõõmsalt üllatunud, sest minu kodukoolis koolilaulu pole. Järgmisel hetkel suundusidki kõik õpilased koridori ja laulsid oma kooli auku. Direktor käis mööda koolimaja ja vaatas uhkusega oma õpilasi. Koolilaul on tõesti midagi, mille pärast ma selle kooli õpilasi kadestan.

Juubelinädala raames toimus reede õhtul Salme Kultuurikeskuses suur juubelikontsert. Olin nädala alguses selle peaproovi juba näinud ja teadsin, et see tuleb midagi erakordset. Suures koolis on palju andekaid noori ja kui kõik need anded ja etteasted ühte kontserdise panna, siis tulemus on imeline. Aitäh selle puudutava kontserdi eest!

Minu vahetuspere oli lihtsalt fantastiline. Sinna kuulsid kaks õde, kellest üks käib samuti 32. Keskkoolis, ning väike koer Fiona, kellesse lihtsalt ei saa mitte kiinduda. Juba esimesel päeval avastasin, et minu vahetuspere juures on ka klaver. Õpin muusikakoolis klaverit ja sain seega ka vahetusperioodi jooksul harjutada. Ühel õhtul ma lihtsalt mängisin oma lugusid ja vahetuspere kuulas. See oli väga rahulik ja eriline muusikat täis õhtupoolik. Vahetusperega jõudsim tegelikult igasuguseid asju koos ette võtta. Nautisime vanalinna jõuluturgu ja sealset atmosfääri. Samuti sai käidud vanalinna uisuplatsil ja oma oskused uisutamises proovile pandud. Ühel õhtul osalesime noorema õega Mustamäe noorte tunnustusüritusel ning elasime oma tuttavatele kaasa.

Kui koolinädal läbi sai, kutsusid õed mind nädalavahetuseks külla oma vanematekoju Taebasse. Olin nõus, sest ei tahtnud vahetuspereest veel lahkuda ja nädalavahetus töötas tulla ilus lõpp minu vahetusnädalale. Sain muuhulgas abiks olla veiste “sorteerimisel”, mis kujutas endast vasikate eraldamist emadest, et lehmad saaksid kosuda uute vasikate poegimiseks ja kasvamiseks. Selleks tuli nad jagada kahte erinevasse koplisse. Minu ülesandeks

oli valvata, et veised üle aia ei hüppaks ja koos püksid. See oli väga lahe kogemus ja näitab, et vahetusõpilase elu võib olla väga mitmekülgne. Kuna

Haapsalu asub Taebalale väga lähedal, siis üks õhtu sai sisutatud just seal, jalutades piiskopilinnuse hoo- vis, Haapsalu raudteejaamas ning nautides linnas olevat vaikust ja õhtust tuledesära.

Kogu vahetuskogemus oli väga kasulik ja täis unustamatuid mälestusi. Esialgu ma "sukeldusin tundmatusse", kuid see tundmatus on saanud mulle nüüd palju tuttavamaks. Elus peab erinevaid asju proovima ja see on kogemus, mis on tõesti proovimist väärt! Sukelduge tundmatusse ja tehke oma elu põnevaks ning meeldejäävaks!

Stella Saul

SAAGE TUTTAVAKS VANA-UUEGA! Õpetaja Irina Kolesnikova

Ta on õpetaja, kes õpetab paljudele klassidele inglise keelt. Õpilaste meelest on õp. Irina tunnid naljakad ja erinevad teistest koolitundidest. Oma kogemuste põhjal võin öelda, et tegu on väga hea õpetajaga, kes suudab ka kõige oskamatud inglise keelt rääkima panna.

Mis annet sooviksite omada?

Sooviksin väga, et oskaksin klaverit mängida ja laulda.

Kui saaksite muutuda kellekski/millekski, siis kelleks/milleks?

Võiksin olla...president, siis saaksin muuta inimeste elu paremaks.

Mis oleks Teie suurim ebaõnn?

Ma ei mõtle kunagi ebaõnnestumistest, mis võivad minu elus juhtuda.

Kelleks soovisite väiksena saada?

Minu soov oli/on aidata kedagi ja olla kasulik. Vaatan praegu, et olen täitsa õigel teel.

Teie lemmikirjanik/kirjanikud?

Otseselt polegi, aga mulle meeldib väga lugeda raamatuid, mis on seotud psühholoogiaga.

Mis on Teie moto?

„Ma saan, ma võin“

Kujutlege end 20 aasta pärast, millega tegeleksite?

Tegeleksin sellega, mida mulle teha meeldib ja mille vastu ma huvi tunnen.

Miks olete meie koolis just inglise keele õpetaja?

Saatus valis, et ma oleks siin ja teeks seda, mida mulle teha meeldib.

Paarilt õp. Irina õpilaselt sain ainult positiivset tagasisidet:

MARITA 6.B KLASS

Mida on õp.Irina Sulle huvitavalt või omapäraselt õpetanud?

Ta õpetas, et ka raamatud võivad huvitavad olla, eriti inglise keeles.

Kas sulle meenub mõni huvitav seik seoses õpetajaga?

Kui ta ühel 60-minutilise vahetunnil meiega lumesõda mängis. See oli hästi tore ja naljakas.

SANDRA 7. KLASS

Mida on õp.Irina Sulle huvitavalt või omapäraselt õpetanud?

Põhiliselt ikka inglise keelt, aga ta teeb seda palju huvitavamalt ja teistmoodi kui teised õpetajad.

Mirtel Põdra

Kõnts kui etendus, kõnts kui mõte

Hoiatus: arvustuses võib-olla ebatsensuurseid sõnu!

Kui publik saali jõuab, on etendus juba alanud. Lavastuse jaoks on ehitatud riskülikukujuline lava, mille pind on mullaga kaetud ning suured aknad, mille kaudu on näitlejad lavale tulnud. Aknalaudadel asetsevad veega täidetud ämbrid, voolik ning küünlad. Lavalolijad tammuvad kostuvate helide saatel rütmi. On aru saada, et sealt midagi helget ja naljakat ei tule. Sama motiiv jätkub veel 10 minutit, kuni üks näitlejatest palub telefonid välja lülitada ja teeb teatavaks, et nad alustavad. See etendus räägib meie ühiskonnast, kohe ikka väga. Sellest, kuidas me nii ükskõiksed oleme, kuidas me tahame olla aidatud, aga ei lase teistel end aidata ja kui me millegagi rahul ei ole, süüdistame teisi ning väljend „ühe eestlase toit, on teine eestlane“ vastab tõele. Too mõte jõudis minuni etenduse esimese poole tunni jooksul, kui lavalt oli näha näitlejate edasitagasi jooksu üksteise juurde. Nad tahtsid endale kedagi, aga nende ihaldatu andis neile kõrvakiilu või muda näkku ning inimesed, kes üksteist leidsid, neile kallati anumatest vett pähe. Rõve, eks?

Üks naljakamaid osi selles lavastuses, oli koht, kus Gert Raudsep hakkas Rea Lestiga keset muda ja vaenu valssi tantsima ning lükkasid oma jalgadega muda laiali, nii et võisidki näha, kuidas seinad aeg-ajalt aina porisemaks ja porisemaks läksid. Arvasin, et nad jäävadki kokku, aga kui Rea end pikali sättis ja oma kleidiserva kergitas, lõi mees käega. Siis algas naiste alandamine. Niipea, kui Marika Vaarik asus oma sookaaslast lööma, kallati kaklejad veega üle – see aktsioon tõi kaasa leppimise. Toimus rituaal, mille käigus pidi kamba liider Rasmus Kaljujärv valida endale naise, kellega soovib ühte heita. Pealik vaatas Eva Kolditsi keha üle. Ajal, mil Kaljujärv naisi üle vaatas, pani Jörgen Liik omale suitsu ette ja asus akna ette 20 minutit järjest värisema. Rea Lest Ras-

musele sobis ja ta proovis neiega manipuleerida.

Lavastusega jõudsin ära käia kirikus, pidustusel, kooriproovis, peol ning riitusel. Etendus pole soovitatav alla 16-aastastele.

Esimeste etenduste arvustustest võis lugeda, et kriitikute jaoks oli lavastus räige ja pärast seda olevat nad tahtnud öökida. Mina seda räägust selles tükis ei leidnud. Arvan, et seda lavastust võiks minna vaatama juba 8.klassis, kuna etenduse mõte, muusikaline kujundus, sisu, valgus ja truppi kokkumäng mõjub lummavalt, vaatamata sellele, et tegemist pole lõbusa tükiga, vaid hoopis karmi, julma ning vaimset raskesti talutava etendusega.

Soovitan soojalt!

No43: Kõnts

Lavastajad: Ene-Liis Semper, Tiit Ojasoo, Trupp

Laval: Jörgen Liik, Rea Lest, Helena Pruuli (Eva Koldits), Marika Vaarik., Rasmus Kaljujärv, Jarmo Reha, Ragnar Uustal, Gert Raudsep, Simeoni Sundja.

Esietendus 17.10.15

Head algavat teatriaastat!

Christofer Kivipalu

Õppekäik Tallinnasse

20.detsembril 2016 külastasime KUMU ja Draamateatrit. Start oli kooli juurest kell 12.30. Esimesena suundusime KUMU-sse, kus tutvusime püsiekspositsiooniga „Konfliktid ja kohandumised. Nõukogude aja Eesti kunst (1940–1991)“. Giid rääkis väga huvitavalt ning kaasahaaravalt, mistõttu ma suutsin teemaga suhestuda ning kaasa mõelda. Peale KUMU läksime Draamateatrisse vaatama etendust „Armunud Shakespeare“. Meie kohad olid

rõdul, kust oli väga nauditav etendust jälgida. Etendus ise oli parajalt pikk ja hästi läbimõeldud ning näitlejad tegid suurepärase töö. Kogu etenduse kestel sai kogeda erinevaid emotsioone, näiteks kurbust, rõõmu ja meeleheidet, viha ja üllatumist. Jäin õppekäiguga väga rahule ning soovitan alati kaasa minna, kui selleks võimalus antakse.

Pille Ploom

Soome, siit me tuleme!

Oli kuueteistkümnenda detsembri külm ja pime hommik, kell polnud veel isegi viis, kuid juba väljus kooli eest buss, milles istus trobikond uniseid noori ja mõned õpetajad, kes kõik tahtsid jõuda Soome. Peale pikka ja väsitavat bussisõitu ja veelgi pikemat ning väsitavamalt praamisõitu jõudsimegi oma sihtpunkti – Helsingisse.

Praamilt maale jõudes ja Soome pinnale astudes tervitas meid meretuule külm ja karge kallistus ning vist nii mõnegi peast käis läbi mõte “Oleks pidanud soojemalt riidesse panema..”, kuid seda mõtet ei saanud väga kaua mõlgutada, kuna juba pidime õpetaja Toikka saatel suunduma Helsingi linna avastusretkele.

Peale paaritunnist jalutuskäiku mööda jõulust linna suundusime Ateneumi kunstigaleriisse, kus saime nautida Soome suurimate kunstnike teoseid ja lugsid nende kohta. Kui kõik olid saanud paraja toosi kunsti, oli aeg edasi minna. Seadsime sammud Mannerheimi ausamba juurde ning seal pooldus

meie grupp kaheks: üks osa suundus moodsa kunst muuseumi poole ja teine Kaapelitehdasesse. Kuid enne seda, kui jõudsim teise grupiga tehasesse, pidime läbima takistusraja nimega Helsingi ühis-transport. Õnneks polnud tegu ületamatu ülesandega ning lõpuks, peale väikest jamamist piletitega jõudsim metrooga sihtkohta.

Kaapelitehdases ootas meid ees jõuluturg, kust võis leida igasuguseid imevidinaid ja maiuseid. Lisaks jõuluturule oli selles hoones mitme korruse peale ära jaotatud suur hulk kunstinäituseid, kus leidis suurel hulga moodsat kunsti igale maitsele.

Kui olime kõik saanud korraliku kultuurimürgituse, oli aeg suunduda tagasi Helsingi kesklinna ja seal vabalt valitud viisil kolmtundi surnuks lüüa ning sellega lõppeski meie õpperännak Soome.

Merilin Innos

Järjejutt 3.osa: Jane

Arvi tardus momendiks. Elajas, kes oli talle peale hüpanud, karjatas valust. See ei olnud mingi ebatavaline karje, pigem tavalise inimese hääl ja see üllataski poissi. Koletis vajus asfaldile. Monstrumi juurde oli läinud Arvist võib-olla aasta vanem tüdruk, kes hoidis käes musta, standardsete 70mm padrunitega pumppüssi. Poiss tundis neiu, Jane oli ta nimi. Tüdruk oli just kolinud nende kõrvale, aga hoidis omaette. Ta võis olla Arvist pikem, paarkümmend sentimeetrit. See oli esimene kord, kui poisslaps Janet silmas. Neiu oli ilus, blond, kõhn, selgete näojoonte ja taevavärvi siniste silmadega, täpselt nagu poisi unenägudes, kus ta oli kohtunud oma unelmate tüdrukuga. Arvi tõusis aeglaselt ja läks oma päästja juurde.

„Sina tulistasid?“ küsis Arvi.

„ Ta oleks su ju nahka pannud,“ vastas Jane.

Küll tal oli ilus hääl, mõtles poiss.

„ Kust sa relva said?“ päris poisslaps ikka edasi. „ Isa andis. Ta teadis, et see tuleb,“ sõnas tüdruk ikka elaja laipa vaadates.

„Sinu isa!? Teadis mida? Aga ma arvasin, et ta on hull.“

„Ära räägi tema kohta nii!“ pöördus Jane Arvi poole ja vaatas talle otsa. Tüdruk jätkas:“ Papa võib näida hull, aga ta on geenius. Peale tema mul teist peret ei ole. Isa ütles, et sind kui väljavalitut võidakse rünnata. See kõik ongi siin sinu pärast, Arvi.“

Ta teab minu nime, mõtles poiss. Aga kuidas? Me polnud varem kohtunud ja mis väljavalitu mina olen, mind ei valitud enda kooli rahvastepalli kapteniks!? Mis siin toimub? Siin oli rohkem küsimusi kui vastuseid.

„ Hakkame liikuma,“ tegi Jane teatavaks.

„ Aga mul on sinu käest veel niipalju küsida,“ ütles Arvi.

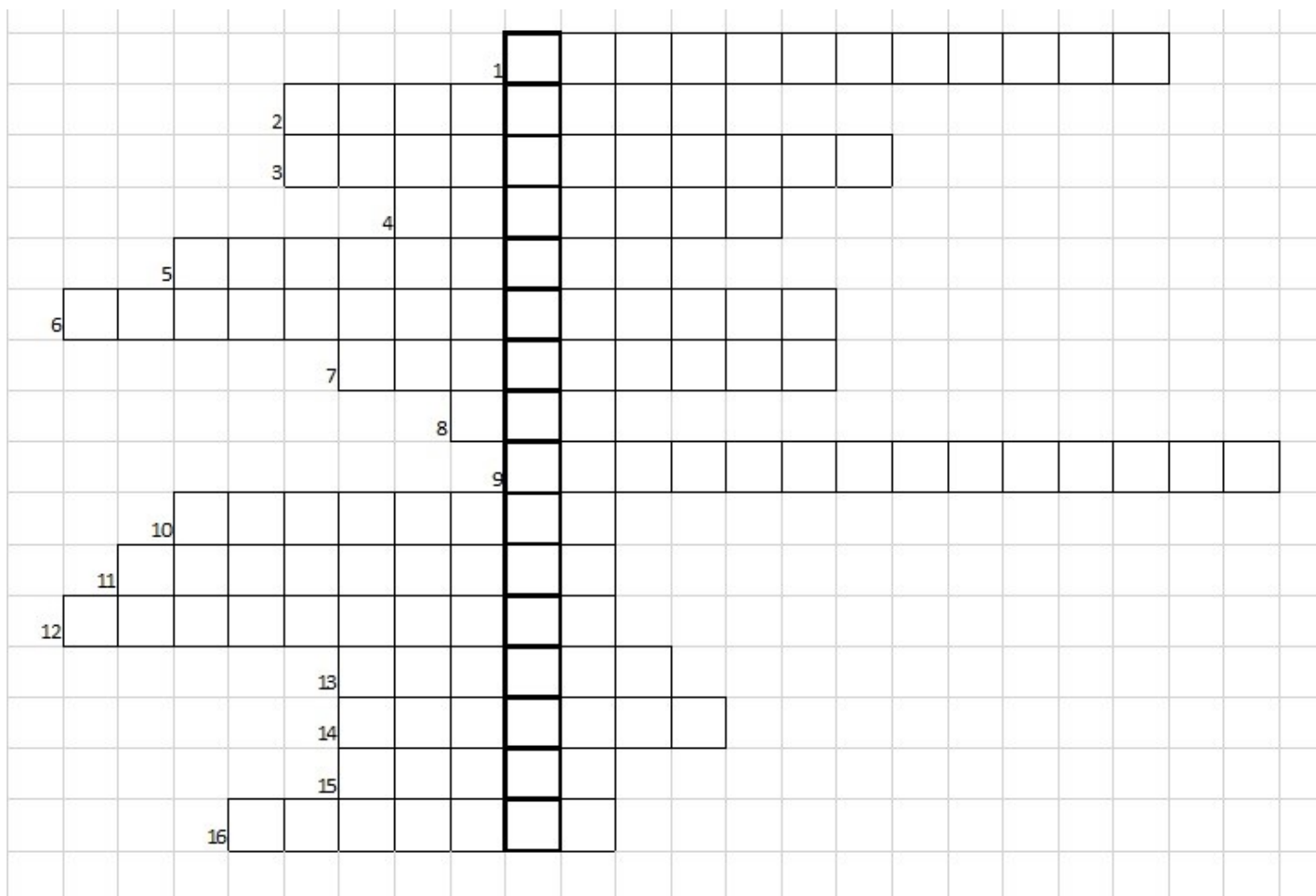
„ Kodus räägime.“

„Kodus?“

„Minu isa ootab sind, Arvi. Ärme lase tal oodata“

Ja nad hakkasid liikuma Jane maja poole, mis asus teisel pool tänavat.

Christofer Kivipalu

1. Linn, mille koosseisu kuulus Kiviõli 1957-1991
2. Kiviõli linnapea perekonnanimi
3. Maakond, kuhu kuulub Kiviõli linn
4. Kiviõli jalgpalliklubi
5. Linnaosa, mis on liidetud Kiviõliga
6. 1927. aastal rajatud vene õppekeelega kool Kiviõlis
7. Linnaosa, mis on Kiviõliga liidetud
8. Kiviõli I Keskkooli lühend
9. Linna lääneservas paiknev asutus
10. Kiviõli kõige tuntumad objektid
11. Üritus, mis toimub igal suvel Kiviõli tuhamäel
12. 1929. aastal asutatud ettevõtte Kiviõlis
13. Ukraina professori, kes elas ja töötas Kiviõlis 1926-1940 (perekonnanimi)
14. Kiviõli raudteejaama kavandaja perekonnanimi
15. Eesti Liinirongide AS kaubamärk (selle kaubamärgiga rongid peatuvad ka Kiviõli raudteejaamas)
16. Kiviõli I Keskkooli direktor

Ristsõna Jacek Uustal

KIKi Teataja toimetused: Kätlin Sõber (peatoimetaja), Kevin Rumask (küljendaja), Mia Paist, Betra Eskor, Kadi Riin Teuli, Madli Liis Teuli, Mirtel Põdra, Liispet Kilumets, Jacek Uustal, Melani Lindeberg, Loore Vau, Stella Saul, Johanna Pukk, Christofer Kivipalu, Marul Paist, Steveli Säde, Maria Uuetoa, Anu Vau.

Täname kõiki, kes kaastööd tegid ja lehe ilmutumisele kaasa aitasid!